

[Glistrup]

synes, at det ganske klart er fremgået, at man, til trods for at det er mennesker, der har siddet i dette ting i mange år, slet ikke har været opmærksom på, hvad det er, vi skal stemme om. Det, vi skal stemme om her, er, at der er to muligheder, enten bevarer man den gældende retsplejelovs strafferetsplejefsnit, som de står, eller også tager man den samling af paragraffer, som folketinget vedtog ved anden behandling her den 25. maj i år.

Dér er det selvfølgelig således, at hverken det ene eller det andet af disse to regelsæt er af en sådan karakter, at nogen som helst – jeg tror såmænd ikke engang justitsministeren eller nogen andre – ville sige, at her har vi fundet det aldeles ideelle i det ene regelsæt eller i det andet regelsæt. Det er ikke tilfældet. Der er så mange detaljer, at hver enkelt i et hvilket som helst regelsæt vil finde en hel del, som vedkommende vil være utilfreds med.

Men når man skal sammenligne de to sæt regler, der her er tale om, så er de gældende bestemmelser på adskillige punkter totalt forældede. Det er i og for sig ikke noget særlig hårdt angreb på dem, der har lavet det. I det store og hele er de gældende bestemmelser udformet af proceskommissionerne, der afgav betænkninger i henholdsvis 1875 og 1899, og det har såmænd været et ganske udmærket arbejde, der har kunnet stå så længe. Men at der nu tiltrænges en afløsning med nye, moderniserede regler, tør vist være givet for alle.

De ordførere, der har talt, har da også kun hæftet sig ved enkelte af de 40–50–90–120 detaljer, som vi skal tage stilling til her. Og fordi man har været utilfreds på et enkelt punkt, så vil man altså stemme nej til helheden og optræder sådan, at man bliver fuldstændig utilfreds med helheden, bare fordi der er nogle enkelte detaljer, man ikke kan lide. For nok er det rigtigt, som fru Ebba Strange sagde, at nogle af forbedringerne allerede i dag i visse politikredse, med visse politiembedsmænd og med visse særlig pågående og erfarne advokater kan opnås efter den nugældende lov, men det er et vældigt skridt fremad, at vi nu får de forskellige ting lovfæstet.

Helt absurd virker det her at høre på socialistpartiernes tale om, at de vil stemme imod helheden på grund af, at der er en de-

talje, de ikke kan lide. Den detalje er det overklasseløgfænomen, som hedder valgte forsvarere. Dér har man nogle særlige indsigelser og synes, at netop i det fåtal af straffesager, hvor en eller anden millionær er tiltalt og derfor kan tillade sig den luksus at antage en valgt forsvarer, skal man virkelig lave en beskyttelse af denne enkeltstående millionær, og så skidt være med, hvordan det går i alle de mange banale straffesager. Det er en meget besynderlig oplevelse.

Vi må sige, at alt i alt er det således, at dette forslag, som det blev vedtaget ved anden behandling, på et væld af punkter indeholder forbedringer. Det er – og det er i og for sig en klar eksemplifikation af det, der skrives så mange ledere om rundt omkring i landets aviser – altid fremskridtspartiets holdning, at når noget er et skridt i den rigtige retning, så stemmer vi for det, selv om vi ikke synes, det er det ideelle. Vi har aldrig nogen sinde været og vil aldrig nogen sinde blive et »alt eller intet«-parti. Vi er et parti, der altid går ind for, at skridt i den rigtige retning er et fremskridt, og derfor er dette noget, der får fremskridtspartiets tilslutning. Den arbejdsmetode, der er lagt til grund her nu af venstre, de konservative, SF, og hvad disse koalitionspartier nu engang hedder – kommunisterne var vist også med i den gruppe – det, som disse partier gør, hvor de kaster sig ned som forkælede børn og siger nej til helheden, bare fordi der er en eller anden mindre detalje, der ikke rigtig behager dem, der ikke er ordentlig på plads, det er en ganske besynderlig reaktion.

Vi har jo endnu ikke hørt fra det tredje venstrefløjparti, men jeg kan se, at man er på vej til at tale. Dér har vi jo ved anden behandling fået denne føljetontale, hvis refræn var, at man hævdede: uha, det her er noget skrækeligt noget, for det indeholder noget grundlovsstridigt, til trods for at der jo altså var foretaget en undersøgelse, som ganske klart – og det kan enhver, der gider læse grundloven, også sige sig selv – viste, at der intet grundlovsstridigt er, idet dette forslag er udformet i nøje overensstemmelse med grundloven.

Men det var fuldstændig aparte, at vi ved den samme andenbehandling oplevede, at folketingets formand uden videre satte til afstemning ændringsforslag nr. 4, som VS havde stillet uden for betænkningen, om, at